

La butaca | Eva Piquer | Actualitzat el 27/03/2018 a les 17:36

Els bons records són horribles

Com la vida en una casa a prop del mar, la pel·lícula ens regala moments poètics i lluminosos

Foto: Agat Films / France 3 Cinéma / Canal+

La casa és la mateixa. El paisatge, no.

-Què ha canviat tant?

-Nosaltres.

Vaig anar a veure *La casa junto al mar* sense saber que era la nova pel·lícula del director de *Las nieves del Kilimanjaro*, que m'havia captivat. Era dissabte, plovia, els pares em van dur al cine com quan jo era petita -quina devia ser l'última pel·li que havíem vist junts? *E.T.*?- i em vaig deixar portar.

Si hagués sabut que era la nova pel·lícula de Robert Guédiguian, i que hi retrobaria els actors del *Kilimanjaro* perquè el cineasta sempre treballa amb la mateixa *troupe*, hauria entrat a la sala amb les expectatives disparades. Però no va ser el cas, i *La casa junto al mar* em va anar enamorant com m'enamora el mar en calma.

Torna a ser aquest un conte de fades, una faula amb pinzellades socials. Els tres germans que es reuneixen a la casa familiar per la malaltia del pare tenen més passat que futur i col·leccionen il·lusions perdudes. "Els bons records són horribles", diu un dels personatges. Una obvietat -quina tortura, els records- que em vaig afanyar a apuntar, al costat d'aquesta altra afirmació: "Penses de dretes i sents d'esquerres, com tot el món".

Com la vida en una casa a prop del mar, la pel·lícula ens regala moments poètics i lluminosos. A

Guédiguian li agrada la bona gent, i no només no se n'amaga sinó que en fa bandera:

- Hauries de ser més bo amb tu mateix.
- La bondat és la virtut dels imbècils.
- Em refereixo a la bondat elegida conscientment.

Jugar amb els mateixos actors títol rere títol permet al director (que és, a més, el marit de l'actriu protagonista, Ariane Ascaride) fer servir a mode de *flashback* una escena de *Ki lo sa?*, una pel·lícula seva del 1985. Admeto que la trampa em va fer ballar el cap.

És terapèutica, aquesta cinta. Dos parells de mans enllaçades -les d'un matrimoni gran ple d'amor i dignitat i les de dos nens immigrants que es neguen a separar-se- ens encomanen més esperança en la humanitat del que la humanitat es mereix. Per això serveix el cine, potser.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=mYp6lb4Zxrl>